

[Henrik Nielsen.]

kan opstaa, fordi Revisionen har været daarlig. Disse Revisorer skal aflægge et højtideligt Løfte om, at de med Flid og Troskab vil udføre deres Hverv, og jeg kan udmærket godt forstaa, at man tager netop paa en saadan Revisorstilling saa alvorligt og højtideligt, som Tilfældet er i Lovforslaget, thi det kan betyde meget baade i Penge og med Hensyn til at redde Personer, som maaske kan reddes, inden de kommer rigtig galt af Sted.

Der er endvidere Afsnit om Translatører — dem skal jeg nu gaa hurtigt hen over —, om Dispachører — dem hører man ikke om i daglig Tale, der er ikke saa mange af dem —, Varemæglere og Skibsmæglere. Om alle disse gælder, at de ogsaa har ønsket Statsautorisation og gerne vil have Lov til at aflægge en Prøve paa deres Duelighed, og det bør de have Adgang til, thi Dygtighed indenfor et Fag maa man altid hilse med Glæde.

Endelig er der en Stand, som ikke hidtil har været inde under Næringsloven, det er Ejendomsmæglere. Mange vil mene, at det er en Slags overflødig Trediemand, og hvad skal han egentlig blande sig i en Handel for? han kan jo lade de to, der vil handle om Ejendom, handle. Der er ogsaa mange, som frabeder sig Ejendomsmæglere, men man kommer nu en Gang ikke udenom dem. Enten man vil eller ej, staar der en skønne Dag, naar man skal handle om Ejendom, en saadan Mægler, han kommer af sig selv og forstaaer at blande sig ind. Det har ikke altid været de allerheldigste Elementer. Der er Tilgang fra forskellige Samfundslejlre. I mange Tilfælde er det indvandrede Landmænd, som, efter at de har solgt deres Ejendom, kommer ind til Byen med ikke alt for mange Penge og opdager, at Stenbroen er dyr at leve paa; de trænger til at supplere deres forholdsvis smaa Renter med en lille Ekstraskilling, og saa bliver de Ejendomsmæglere. Man kan opleve de mærkværdigste Ting under en saadan Ejendomshandel. Jeg har selv været ude for det et Par Gange. Første Gang jeg skulde foretage en Ejendomsandel, var jeg meget lidt kendt med den Slags Ting. Jeg skulde sælge en Ejendom, og jeg henvendte mig da til en af dem, som kaldte sig Ejendomsmæglere, og spurgte ham, om han vilde besørge det. Han svarede: Ja, det kan jeg godt, De skal bare give 300 Kr. for det, saa skal jeg nok ordne Salget. Jeg gav ham de 300 Kr. Saa en 8 Dages Tid efter kommer han og siger: De kommer til at give 100 Kr. til. —

Hundrede Kroner til, svarede jeg, jeg synes virkelig, 300 Kr. er et meget godt Salær. — Ja, sagde han, jeg skal heller ikke have mere, men der er kommet en Mand i Vejen med en Slæde. — Hvad er det for en Mand? spørger jeg. — De kender nok Ko-Anders. — Nej, det gør jeg ikke. — Ja, han hedder ellers Kreaturhandler Anders Nielsen, men han kaldes for Nemheds Skyld Ko-Anders, det er et Slags Kælenavn, det bruger man i de Kredse. Han har truet med at ville raade Manden til at købe Ejendommen. — At han vil raade ham til det, er da kun godt. — Nej, det er ikke godt, jeg skal nemlig sige Dem, at den Mand, som vil købe Ejendommen, altid gør det modsatte af det, Anders raader ham til. Vi kommer derfor til at give Anders 100 Kr. for at faa ham til at raade Manden fra at købe Ejendommen. — Naa, ja, naar det ikke kan være andet, maa han have sine 100 Kr. — Jeg vilde gerne af med Ejendommen, men det var jo en mærkværdig Façon. Naa, jeg fik Ejendommen solgt. Jeg vidste ikke, om det var Sludder eller et Fif, Mægleren kom med, men tilsyneladende var det rigtigt, for da vi handlede om Ejendommen, var den omtalte Mand stærkt geskæftig for at advare Køberen mod at købe. Den anden bad ham passe sig selv og holde Mund, men det kunde han ikke. Han bearbejdede Manden saa kraftigt, at jeg fik Ejendommen solgt og fik, hvad jeg skulde have for den. Og Ejendomsmægleren sagde til mig: Kan De se, det hjalp!

Jeg mener, det er af stor Betydning, at disse Folk kommer ind under Lovbestemmelser, ogsaa af Hensyn til de Salærer, de ofte forlanger. Jeg kender et Tilfælde, hvor en saadan Mægler forlangte 750 Kr. i Salær, fordi en Mand een Gang havde talt med ham om, at han vilde sælge sin Ejendom. 4 Maaneder efter sælger vedkommende selv Ejendommen uden Mæglerens Hjælp, men da han havde talt med Mægleren een Gang derom, mente denne sig berettiget til at faa 1 pCt. af de 75 000 Kr., Ejendommen kostede, og den paagældende fik en Regning paa 750 Kr. Han sagde: Ja, men Herregud, De har jo ikke været med i Handelen. — Nej, men De har talt med mig om det, jeg havde den i Kommission. — Manden vilde ikke betale, Mægleren iod ham støvne. Sagen gik baade til Civilretten og til Landsretten, og begge Retter udtalte, at han ikke skulde betale noget Salær; det eneste, Mægleren fik ud af Sagen, var, at han maatte betale Sagens Omkostninger. At Ejendomsmæglerne kommer ind under Lovbestemmelser,